

1836 aastal omma

	sündinu,	Kolu, laulatetu, päfolin olnu.		
1. Hargla kihhelskonn	186	139	52	91
2. Kamsa	280	236	79	169
3. Kannapä	274	198	75	135
4. Karroka	154	233	49	109
5. Mdo	211	152	49	82
6. Ottepä	228	202	58	130
7. Põlwa	344	324	73	328
8. Puhja eht. Karmilda	137	102	54	99
9. Räppina	265	422	87	173
10. Ranno	148	91	47	104
11. Rõngo	208	147	57	111
12. Rõuge	445	401	128	676
13. Sangaste	358	315	79	197
14. Urwaste	377	363	110	211
15. Wastfelina				
16. Wõnno	425	327	132	190
17. Wõrro-linan	36	28	7	21
Tarto-linan:				
lina marahwa koggodusen	176	178	47	28
ma kihhelskonn	395	272	92	85

Koolnuide seast löisiwa 50 innemist mitmasuggetse õnnetusse läbbi hennele surma; 12 olliwa ärraupponu, 2 haina koorma alla jānu, 1 westi kirmwist kolus lödu, 2 püssiga ärralastu, 2 last emma hõlma koolnu, 5 ärrapallanu, 4 ärrakülmanu, 1 lats härjast kolus pustu, 9 lats kartohwli koba alla jānu, 1 rehhe tallast kolus lödu, 3 henda essi üllsponu, 8 olli kolu löitu, 4 walgist kolus lödu, 3 äkkiselt kolu, 1 westi ratta wahhele johtonu.

Kalendri jut 1838^{mal} ajaftal.

Kuis se reissja Zummala-sõnna kulutaja, kedda minewatse ajasta kalendrin kõnnelsti tallupoja mannu tulnu ollewat, sinna taggasi om tulnu, ja mes temma säääl kõnnelnu.

Illus suwwe ilmakeenne olli jo wäljan. Lõofesse wõt-riwa laulden taiwa al, ja lastsi henda surest kõrgest mahha tallopoja haljendawa rõa orrasse päle. Küllakarri kõnd mügen ja mägen lajolt sõda-maad möda olla jõe mannu ärra, ja karjusse õiotiwa rõõmsaste warriko weren. Ütte kauni, tämwelisse tallu hone paistsiwa kengo takkast, ja tallupoig essi tõmmas nurmen sure-tee al tubliste kändmist eddest, sest päiw olli jo mõtsa ladwal, nink poolpäiwane õddang kæn, ja sannakessest tõssi jo suits.

Ent teed möda silla mant ülles tallu pole kõnd üts reissja, kottit olli rihmaga ülle olla woetu, kep kæn. — Ja kui temma tullu, sis pand temma its mõnda sammo eddest, ja jäi jälle saisma, ja kaema, seni kui temma se kändja kottale nurme weerde olli sanu. Säääl tõmmas temma kottit ülle pä mahha, ja ist sinna samma perwe päle.

Tallupoig olli nüüd ka omma kändmist lõppetanu. Temma aije weel wakka-ma weert illusaste wälja, ja jäi se hobbene õige reissja kõrwale saisma, kui waggio otfa sai. — Mees wõt kübbara pääst, pühk suud rättiga, ja terwit reissist. Reissja kai terrawaste temma silmile, nink terwit wasta. Sis kai ka se tallopoig tõise päle, ja sõamest kāmwe ni kui üts hallendus läbbi, sest et temma jo ealinne olli nätta, ja palge ni kui ärrakullenu. Silma olli tõisel kül weel selge ja rõmoliko, ent muido es tunne kül surembat kergust ei rammo ennamb. Halli hiusse olli palge heega kastetu. Temma ist, ja puhhas.

„Wanna essa“, ütlet sis se tallopoig, „teil om halw siin litke ma pääl istu. Dotke, minna panne teile särg alla, sis om parremb!“ —

„Õlle terwe pakmast, armas lats“, — kost se wana reissimees, — mul ei olle kül surembat aiga siin 192